

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.837 van 23 januari 2002
in de zaak A. 102.868/XIV-3089.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 wonende te 1440 BRAINE-LE-CHÂTEAU,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Iraanse nationaliteit, op 4 april 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 2001 tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 17 april 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat A. NAVASARTIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 30 januari 2001 en zich vluchteling verklaren op dezelfde dag; dat op 12 februari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 maart 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel uiteenzetten dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1 A van de Conventie van Genève; schending van de motiveringsplicht

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De verplichting tot motivering houdt o.a. in dat het bestuur moet rekening houden met alle elementen in zijn bezit en met kennis van zaken een beslissing moet nemen. De beslissing moet redelijk zijn.

In casu ontbreekt een dergelijke motivering:

De motieven van de verwerping van de asielaanvraag van verzoeker zijn onbestaande en onredelijk.

A. het CGVS stelt dat er getwijfeld moet worden aan de christelijke religie van de betrokkene omdat hij niets weet over het christendom. Dit is een zeer eigenaardige stelling van het CGVS:

a. Er is geen twijfel over de Armeense origine van de betrokkene. De Armeense origine van de verzoeker is een rechtstreeks bewijs van het christelijk geloof van de verzoeker.

b. Betrokkenen hebben diverse documenten aangebracht die hun christelijk geloof bewijzen. De stelling van het CGVS dat de authenticiteit van deze documenten niet vaststaat is niet gegrond. Het is aan de verwerende partij om te bewijzen dat de diverse documenten, doopakte van de Armeense Kerk, huwelijksakte enz., niet authentiek zijn.

c. De onwetendheid van de verzoeker omtrent het christendom is geen bewijs dat hij niet christen is. Hij werd gedoopt als christen volgens de traditie van de Armeense minderheid in Iran. Hij is niet praktiserend. Hij wordt door de autoriteiten beschouwd als een christen. Dat is essentieel voor de behandeling van hun asielaanvraag en niet zijn kennis van het christendom.

d. Tenslotte moet gesteld worden dat, indien de onredelijke conclusie van de Commissaris generaal gevolgd moet worden, de situatie er voor de betrokkenen nog slechter voorstaat. Immers, de conclusie dat hij geen christen is en dat hij afkomstig is

uit Iran, kan enkel tot gevolg hebben dat verzoeker het Islamitisch geloof aanhangt. Volgens de geldende wetten van Iran heeft een huwelijk van een moslim met een christen en de daarmee gepaard gaande religiewijziging de doodstraf tot gevolg.

B. Volgens de bestreden beslissing moet er getwijfeld worden aan het asielrelaas van de betrokkenen omdat enkele feiten niet werden vermeld in het interview bij de DVZ maar wel aangehaald worden in het interview voor het CGVS.

Het niet vermelden van een feit kan niet beschouwd worden als een tegenstrijdigheid zoals door het CGVS werd geconcludeerd.

Bovendien moet gesteld worden dat de verzoekende door de DVZ partijen zijn geïnterviewd op een ogenblik dat de situatie in deze dienst allesbehalve optimaal was. De slechte opvang en de enorme problemen bij de DVZ, die iedereen bekend zijn en niet ontkend kunnen worden, hebben zeker een grote rol gespeeld bij het afnemen van het interview.

C. Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de essentie van de problematiek noch met de aan haar bekende feiten en evenmin met de algemene situatie van Iran en de situatie van de Armeense minderheid in het bijzonder. Het CGVS was verplicht ten volle rekening te houden met deze feiten, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Hierdoor schendt het CGVS de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De bovenvermelde elementen tonen aan dat het CGVS zonder een manifeste beoordelingsfout niet kon stellen dat de asielaanvraag van de betrokkenen bedrieglijk is.”;

3.1. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij bedrieglijk is en dit op grond van meerdere motieven, met name de vaststelling dat “er ernstig kan getwijfeld worden aan (het) christen zijn (van de verzoekende partij)”, dat er “een belangrijke la(...)cune in (haar) verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken” is, dat het “zeer opmerkelijk is dat (zij) zich de naam van de buschauffeur die (haar) vader aangereden heeft en van wie (zij) via juridische procedures trachtte een schadevergoeding te bekomen, niet herrinnert” en dat het “merkwaardig” is “dat (zij) zonder problemen (haar) land heeft kunnen verlaten”, terwijl de zij “verklaar(t) te worden gezocht door de Iraanse autoriteiten” en er een “bijzonder streng(e)” controle plaatsvindt op de luchthaven van Teheran; dat deze beslissing in extenso als volgt wordt gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstig kan getwijfeld worden aan betrokkene christen zijn. Zo verklaarde betrokkene aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat hij tot de katholieke Kerk behoorde (zie verhoorverslag CGVS, p. 6), later verklaarde hij dan weer niet te weten of hij al dan niet katholiek was (zie p. 11). Vervolgens stelde hij dat hij mogelijks tot een andere Kerk behoorde (zie p.11), om dan ten slotte toch weer te stellen dat hij katholiek was (zie p. 12). Voorts dient vastgesteld te worden dat betrokkene, die verklaarde reeds sinds zijn geboorte christen te zijn, niet op de hoogte is van belangrijke elementen uit zijn geloof en de beleving van zijn geloof. Zo verklaarde betrokkene, die de paus erkent als zijn religieus leider, de naam van de paus niet te kennen (zie p. 8). Tevens stelde hij de precieze geboorteplaats van Jezus niet te kennen (zie p. 7). Voorts stelde hij aanvankelijk verkeerdelijk dat de bijbel door Jezus en 12 andere personen werd geschreven om vervolgens te verklaren dat hij niet weet wie de bijbel geschreven heeft (zie p. 7 en 9). Voorts kon hij de correcte namen van de vier evangelisten niet geven (zie p. 7). Tevens kende hij de tien geboden niet (zie p. 7). Hij kende evenmin de namen van de twaalf apostelen (zie p. 8). Tevens kent hij de bijbelfiguur Mozes niet en verklaarde hij verkeerdelijk dat de bijbelfiguur Jozef één van de twaalf apostelen zou zijn (zie p. 8). Voorts verklaarde betrokkene zelf dat hij de betekenis van het Paasfeest niet kent (zie p. 9). Voorts verklaarde betrokkene niet te weten wat er in de bijbel staat en er geen parabels uit te kennen (zie p. 9-10). Voorts weet betrokkene niet wie Jezus op het kruis zette, noch in welke precieze omstandigheden dit gebeurde (zie p. 10). Betrokkene

kende evenmin de aktes van het geloof (zie p.11). Voorts verklaarde betrokkene dat er heiligen bestaan in zijn Kerk, maar kent hij geen namen van heiligen uit zijn Kerk (zie p. 11).

Betreffende de authenticiteit van de door betrokkene voorgelegde documenten ter staving van zijn christen zijn dient opgemerkt te worden dat deze geenszins vaststaat. Volgens zijn eigen verklaringen bracht betrokkene deze documenten, die op 22 januari 2001 werden uitgegeven zelf mee uit Iran. Nochtans verklaarde hij reeds op 26/10/1379 (= G.K. 16/01/2001) Iran te hebben verlaten (zie p. 2 en 5). In het licht van bovenstaande vaststellingen kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan betrokkenes christen zijn.

Voorts bestaat er nog een belangrijke lancune in betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal immers dat hij Iran verliet nadat de ambtenaar, die hij had omgekocht ten einde een afschrift te krijgen van de bevestigende beslissing van de revolutionaire rechtbank, werd opgepakt. Vervolgens zou hij hiervan op de hoogte gebracht zijn door zijn vriend, die bij de omkoping als tussenpersoon gefungeerd had, waarna hij nog diezelfde dag, samen met zijn vrouw, naar zijn schoonzus zou zijn gegaan, waar hij vervolgens nog één week zou hebben verbleven. Toen ze vier dagen bij de zus van zijn vrouw waren zou hij daar opgebeld zijn door zijn moeder, die hem zei dat de geheime politie bij haar was langsgeweest op zoek naar hem en dat ze haar gezegd hadden dat betrokkene zich moest aanmelden bij de rechtbank in verband met het dossier van zijn vader. Na dit verblijf van één week bij zijn schoonzus zou betrokkene dan Iran hebben verlaten, samen met zijn vrouw. Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen maakte betrokkene geen enkele melding van de corruptie die hij gepleegd had ten einde een afschrift van de beslissing van de revolutionaire rechtbank te krijgen, noch van het feit dat deze corrupte ambtenaar zou zijn gearresteerd. Hij maakte dan ook al evenmin enige melding van het feit dat de geheime politie bij hem thuis zouden zijn langsgeweest op zoek naar hem en dat ze zouden hebben gezegd dat hij zich diende aan te melden bij de rechtbank. Deze lancune, die de kern van betrokkenes relaas omvat, ondermijnt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas.

Voorts is het eveneens zeer opmerkelijk dat betrokkene zich de naam van de buschauffeur die zijn vader aangereden heeft en van wie hij via juridische procedures trachtte een schadevergoeding te bekomen, niet herinnert (zie p. 12).

Ten slotte is het merkwaardig dat betrokkene zonder problemen zijn land heeft kunnen verlaten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de Iraanse staatsburgers voor het vertrek op de luchthaven van Teheran hun paspoort dienen af te geven voor controledoeleinden. Deze controle verloopt bijzonder streng en het bezit van een geldig paspoort is op zichzelf geen garantie dat een persoon daadwerkelijk kan uitreizen (zie Nederlandse Ambtsberichten van 5 maart 1998, 5 juni 1997 en augustus 2000). Het is dan ook opmerkelijk dat betrokkene, die verklaard te worden gezocht door de Iraanse autoriteiten, zonder problemen zijn land heeft kunnen verlaten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan betrokkenes vluchtrelaas.”;

3.2. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij bedrieglijk is en dit op grond van het motief dat “haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die door (de eerste verzoekende partij) werden ingeroepen” en dat “in het kader van het dringend beroep ingediend door deze laatste (...) door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf (werd) genomen”;

4.1. Overwegende dat, wat de schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient opgemerkt te worden dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op

zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling, niet ontvankelijk is;

4.2. Overwegende dat de verzoekende partijen ook de schending van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

4.3. Overwegende dat, wat het tweede motief betreft waarop de bestreden beslissing steunt, het bestaan van een belangrijke lacune in het asielrelaas dat de verzoekende partijen verhaalden voor de dienst Vreemdelingenzaken, de verzoekende partijen zich in hun kritiek op dit motief beperken tot het aanvoeren van de algemeenheid dat “de verzoekende (partijen) door de DVZ (...) zijn geïnterviewd op een ogenblik dat de situatie in deze dienst allesbehalve optimaal was” en dat “de enorme problemen bij de DVZ, die iedereen bekend zijn en niet ontkend kunnen worden, (...) zeker een grote rol (hebben) gespeeld bij het afnemen van het interview”; dat deze algemene beweringen op geen enkele wijze door de verzoekende partijen in concreto worden gestaafd;

Overwegende dat de lacune in de verklaringen van de verzoekende partijen voor de dienst Vreemdelingenzaken betrekking heeft op hun rechtstreekse vluchtmotief; dat de verzoekende partijen het bestaan van deze lacune in hun verklaringen niet betwisten, dat deze lacune, zoals in de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij wordt aangegeven, “de kern van betrokkenes relaas omvat”; dat de verzoekende partijen ook dit niet betwisten;

Overwegende dat een dergelijk hiaat in het asielrelaas betreffende het rechtstreekse vluchtmotief in alle redelijkheid niet kan worden verklaard of gerechtvaardigd door de algemene, blote en niet op de persoonlijke omstandigheden waarin verzoekende partijen hun interview deden bij de dienst Vreemdelingenzaken, betrokken bewering dat de toestand in de genoemde administratie “allesbehalve optimaal” was en zeker een rol heeft

gespeeld bij het afnemen van het interview; dat er immers in alle redelijkheid van moet worden uitgegaan dat een asielaanvrager reeds vanaf de aanvang van de asielprocedure de vluchtmotieven laat kennen aan de met het onderzoek van zijn aanvraag bevoegde administratie; dat de kritiek op het tweede motief niet tot de gegrondheid van het middel kan leiden;

Overwegende dat de verzoekende partijen ook inhoudelijke kritiek uiten op het eerste motief van de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij; dat evenwel het tweede motief, dat hiervoor wettig is bevonden, de bestreden beslissing op zich draagt; dat de kritiek op het tweede motief zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat de verzoekende partijen verder de wettigheid van de overige motieven niet betwisten;

Overwegende dat de commissaris-generaal vaststelt dat de asielaanvragen bedrieglijk zijn; dat in tegenstrijd tot hetgeen verzoekende partijen betogen, geen bepaling of beginsel de commissaris-generaal de plicht oplegt, wanneer hij vaststelt dat een asielaanvraag bedrieglijk is, “rekening (te houden)” met de “essentie van de problematiek noch met de aan haar bekende feiten (...) met de algemene situatie in Iran en de situatie van de Armeense minderheid in het bijzonder”; dat het derde onderdeel niet gegrond is;

Overwegende ten slotte dat, wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, de verzoekende partijen verzuimen uiteen te zetten waarom er, naar hun mening, een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de inhoud van de bestreden beslissingen en de determinante motieven waarop die zijn gesteund; dat het enig middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig januari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.